

אלו הן הלוקין פרק שלישי מכות

יח.

עין משפט נר מצוה

כב א מיי פ"ח מהל
מעשה קרבנות הל' ח
סמו לאון שבו:
ב [מיי] שם הלכה ו:]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה קרא וכו'
מגפן היין וגו' הס"ד
והשאר נמחק: (ב) ד"ה
הכי גרסוין וכו' מכו עין
לדבר אחר למיהודי לאו
באנפי נפשיה הלכן
צבטויר: (ג) ד"ה הי"ג
וילקין וכו' דמכרבה כי:
(ד) תוב' ד"ה (בצק)
הקודש: איסור וכו' יש
לומר דאיסורא דלאו לא:
(ה) ב"ד' עד שלא קרא
עליה וכן בכל חד וחד
למנמי: (ו) ב"ד' ליהודי
ליה לאו נפשיה הוה
דאתא דודאי. ג"כ כלומר
לנפיה וכו' הסם נהדי:
(ז) ב"ד' זכנל הכא כל חד
באפי נפשיה מוקמינן.
ג"כ כלומר לנפיה ולא
לענין שאר איסורין
שמהרה: (ח) ב"ד'
ומסין משמה כ"ל ויתב
לה נמחק: (ט) ב"ד'
והבחתם שמה מהדר
ומפרש: (י) ב"ד' ככל חד
וחד מלקות לחוד לחומה
מקרא יתירא אמאי וכו'
עיקר הלאו מקרא וכו'
ולא מהני הימור וכו'
דילפינן לכוהיה מקל
ומערש:
(יא) ב"ד' והא דקאמר
כתיב לא חולל לאוכל:
(יב) ב"ד' דודאי אין באן
ימור לומר מה זבא זה
ללמדט הא אמאי מקל
לומר ממערש שהרי אין:
(יג) ב"ד' מתודה לענין
לפי זריקה וכן לענין
לאחר זריקה מביבוי הא
ליכא שום ייתור:
(יד) ב"ד' לא קשה הד
קושא פירין מעשר
גופיה אמאי הדר פיר
זיה וכו' דע"כ היא
דליכא:
(טו) ב"ד' לישני דהא
ד"ה"א לאו שבכללות וכו'
מלקות ממז וי"ל דהאי
לחומה דלוקי לשני
דמלקות: (טז) ב"ד'
דמייבי מלקות חוץ
לחומה לאו וכו' וקדש
קלים שיצאו חוץ
לחומה וכו' משמטת וכו'
ואפילו חוץ: (יז) ד"ה
וילקין משום ובשר וכו'
שבכללות הוא לחמין
וכי חוץ לרחם אמו צין
הוא וכו' מאם זלי:

הקונטרס למה לי תיפוק ליה דכל חד וחד נדמו לאיסור כדפריש
(ה'הקונטרס') לעיל צבילתיה דר' שמעון מיהו יש לומר דאיסורא (ו) לאו לא
אשמעינן אלא מהכא כן נראה למש"ח אבל מכל מקום קושיות
אחרות קשו ספיר לכן נראה לפרש איסור צעלמא פירוש איסור
דחוץ לחומה ילפינן מקל וחומר
דמעשר אע"ג דמלקות לא אשמעינן
מקל וחומר דאין מזהירין מן הדין
מכל מקום כיון דאיסורא שמינין
כבר צבולל חוץ לחומה טב עין
להעמיד לאו בדבר אחר שיהיה צו
חידוש יותר שלא מזנינו עדיין איסור
לאו כגון צבורים עד שלא (ט) קראו
עליהם וצבל חד וחד למילתיה
כדאמר' צעלמא (ט) כל היכא דאיכא
למידרש דרשנין ולא מוקמינן צלאוי
יתירי דלא דמי להא דפרקי פרק כל
שעה (פסחים 77 ד. וס) ודלמנא
לייחודי (י) לאו צבאי נפשי' הוא דודאי
טפי אית לן לאוקומיה אנפשיה מלומד
תנהו לענין שאר איסורין שבמורה
אזל (יא) כל חד צנפשיה מוקמינן
ליה והשתא יחיא דקמני צברייתא
תנהו ענין לאוכל צבורים עד שלא קרא עליהן ללוקה וכן כולם
והאמר רבא זר שאכל העולה לפני זריקה ולוקה חמש והלא אין מלקות
אלא ללאו חדש ומה שצא לחדש צעולה היינו כהן האוכל מננו
לאחר זריקה ומסין (י) לה חמשה איסורי והא אהן תנן אלו הן הלוקין
וקמני קדשים קלים ומעשר שני חוץ לחומה אלמנא צבודה ושלמים
דחוץ לחומה לקי ולדידך הא אוקיימנא הלאו לפני זריקה אלא קרא
יתירא הוא מכדי כתיב והבחתם שמה (יא) דאהדר ומפרש בכל חד
למה לי שמע מינה לייחודי לאו בכל חד וחד כלומר לכתיב לא
מקל וחומר צביל צביל חד ומקל וחומר דמעשר ותיקרא הלאו דכלל
צבולנו ולייחודי לאו בכל חד וחד כלומר לגלויי לו למלקות
באיסור דחוץ לחומה בכל חד וחד והשתא איכא שני מלקיות בכל חד וחד (י)
מחוץ לחומה מקרא אחיא ומלקות צבצר חדש כמו שאנו
מעמידין צו עיקר הלאו בקרא קמא אבל מה שבזכור למד מתודה וחטאת משתיהן
ועולה משלשתן הנהו לאיסור ולא למלקות דלא מהני
היימור אלא לגלויי לאיסור לחוץ לחומה לילפינן כולהו מקל וחומר דקאמר רבא
לאו חמש מלקות והכי קאמר צבוי' נ' וסא תאמר ומעשר גופיה אמאי הדר ופרט
זיה ויש לומר דמעשר ריזיך על כרחך לכתיב צבילתיה וסא דקאמר (יא)
לא תוכל לאוכל אשארך דהא ודאי אי לא כתיב צבילתיה לא תוכל לאוכל לא
חמשה דודאי אין (י) בהן ייתור לומר מה זבא זה ללמדנו מקל וחומר דקרא
יתירא אמאי הדר פירין מעשר גופיה אמאי הדר פיר זיה וכו' דע"כ היא
דליכא:
(טו) ב"ד' לישני דהא
ד"ה"א לאו שבכללות וכו'
מלקות ממז וי"ל דהאי
לחומה דלוקי לשני
דמלקות: (טז) ב"ד'
דמייבי מלקות חוץ
לחומה לאו וכו' וקדש
קלים שיצאו חוץ
לחומה וכו' משמטת וכו'
ואפילו חוץ: (יז) ד"ה
וילקין משום ובשר וכו'
שבכללות הוא לחמין
וכי חוץ לרחם אמו צין
הוא וכו' מאם זלי:

קרא יסירא הוא. האי קרא דלא תוכל לאכול דקא מני לכולהו
צבויה דמכדי כתיב לעיל מיניה והבחתם שמה וכולהו צבאי קרא
כתיבי ליכתוב צתריה לא תוכל לאכלם צשעריך אס על חוץ לחומה
צא להויה. ולאו שבכללות לא הוי כיון דלכולהו קאי הוי לאו לכל
חד וחד והכי דמי לאו שבכללות כגון
לא תאכל כי אס עלי אש' וכגון מכל
אשר יעשה מגפן היין וגו' (ב) למיהו
לאו צבנפשי נפשיה: הני גרסינן
מיהודי פרושי צבל חד למנה לי ש"מ
לייחודי לאו לכל חד וחד. כאילו
חור וכתב צבל אחד לאו דחוץ
לחומה וכיון דאיתו ענין לו תננהו
ענין לדבר אחר (ג) הלכן צבורים
לאוכל עד שלא קרא עליהן אחא
ואיך כל חד וחד למילתיה אחא.
וא"ת צבל הקדשים צבויס אכן
דייך אס תתן את הלאו ענין לאוכל
לפני זריקה כגון חוץ מצבורים אין
הכי נמי ומתניתא (ד) דקמני לוקין
צאולל קדשי קדשים חוץ לקלעים
מוצער צודה טרפה לא תאכלו
נפקא דלמקמן ולוקה חמש דקאמר
רבא חמשה איסורי קאמר: ה"ג וילקין נמי משום וור לא יאכל.
דכתיב צמוואיס (ה) ומדכתיב כי קדש הס נתן טעם לדבר לפי
שהס קדשי קדשים להויה את הור על כל קדשי קדשים:
דהוי לכהן. דכתיב רישיה דקרא ואכלו אותם אשר כופר בהם:
כיון שלא צצר חוץ למחילתו נאמר. מצודה יסירא קא דייק
כודה שאין צו מחילות ולמדנו מכלן קדשי קדשים חוץ לקלעים
(ז) ואיס (פ:) ועובר שהוליה את ידו צשעת שחיתת אמו [חולין סח:]
תוכל לאוכלם ואזורה מזנינו כדסלקא דעמיה עד השתא דמוקמי
חד וחד למלקות צבצר חדש הוא דקאמרי צבל חד והשתא דחור ומפרש
צבולנו לייחודי לאו בכל חד וחד כלומר דמעשר ותיקרא הלאו דכלל
צבולנו חוץ לחומה בכל חד וחד והשתא איכא שני מלקיות בכל חד וחד (י)
מחוץ לחומה מקרא אחיא ומלקות צבצר חדש כמו שאנו
מעמידין צו עיקר הלאו בקרא קמא אבל מה שבזכור למד מתודה וחטאת משתיהן
ועולה משלשתן הנהו לאיסור ולא למלקות דלא מהני
היימור אלא לגלויי לאיסור לחוץ לחומה לילפינן כולהו מקל וחומר דקאמר רבא
לאו חמש מלקות והכי קאמר צבוי' נ' וסא תאמר ומעשר גופיה אמאי הדר ופרט
זיה ויש לומר דמעשר ריזיך על כרחך לכתיב צבילתיה וסא דקאמר (יא)
לא תוכל לאוכל אשארך דהא ודאי אי לא כתיב צבילתיה לא תוכל לאוכל לא
חמשה דודאי אין (י) בהן ייתור לומר מה זבא זה ללמדנו מקל וחומר דקרא
יתירא אמאי הדר פירין מעשר גופיה אמאי הדר פיר זיה וכו' דע"כ היא
דליכא:
(טו) ב"ד' לישני דהא
ד"ה"א לאו שבכללות וכו'
מלקות ממז וי"ל דהאי
לחומה דלוקי לשני
דמלקות: (טז) ב"ד'
דמייבי מלקות חוץ
לחומה לאו וכו' וקדש
קלים שיצאו חוץ
לחומה וכו' משמטת וכו'
ואפילו חוץ: (יז) ד"ה
וילקין משום ובשר וכו'
שבכללות הוא לחמין
וכי חוץ לרחם אמו צין
הוא וכו' מאם זלי:

(א) ז"ל והבאתם שמה
וגו' ואכלתם שם לפני ה'
אליהם וגו' (ב) וצומח
פ: חולין סח:] א פסחים
כ. מעלה ז: ע"ש
ונמעילה איהא דתיבא רבי
אליעזר אומר לא יאכל
וכו' (ד) ז"ל הם,
(ה) שמת צי' (ו) וצומח
(ז) נדלי' וצומחין (ח) ו:
(ט) חיל' מ"י (ט) ופסחים
כ: (י) רש"י למחילתן,
ס רש"י צבל,

תורה אור השלם

- 1. והבאתם שמה
עליהם וצומחין ואת
מעשריתכם ואת תרומת
דכם ונדריכם ונדבותיכם
וברות
וצמבום: דברים יב ו:
2. ואכלתם שם לפני ה'
אליהם וצומחין ואת
משלתן ואתהם בכל
ובתיכם אשר פרקי ו:
אליהם: דברים יב ו:
3. ואכלו אתם אשר
כפר בהם למלא את ידם:
לקדש אתם ויד לא
יאכל כי קדש הם: ואם
יזרה מבשר המקלעים וכן
הלחם עד הבקר ויזרפת
את היותר באש לא
יאכל כי קדש הוא:
שמות כט ל: ג-לד
4. אנשי קדש תהיון לי
ובשר בשדה טרפה לא
תאכלו לקבל תשלכן
אתו: שמות כב כ

מוסף רש"י

ובשר בשדה. בלא
מחילות משמע ורש"י ליה
לכל הבשר טעון מחילה
טרפיה הוא צבאל ולא
מאלל בחמים צבצ: